

de anførte Lovbestemmelser, idet man navnlig maa finde det uheldigt dels tvangsmæssig at opretholde her i Landet en højere Pris for Guld end den, hvortil det efter de gældende Vekselkurser faktisk kan erhverves, dels at Nationalbankens Sedler uden nødvendig Grund skulde blive underkastet Agio i Sverige og Norge.

I Overensstemmelse hermed har man udarbejdet nærværende Lovforslag⁴.

Folketingets Finansudvalg, til hvilket Sagen henvistes, deltog i et Flertal (N. C. Christensen, Poul Christensen, Rasmus Hansen, K. M. Klausen, Mads Larsen, Marott Povlsen, E. Rasmussen og L. Rasmussen (Vejle A. 1. V.), der indstillede Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og et Mindretal (J. C. Christensen, Laursen, N. Neergaard, P. Th. Nielsen, Nørhave og Wulff), der forbeholdt sig „at begrunde sin Stilling under Forhandlingen i Salen“. Som Ordfører for Venstres Standpunkt havde N. Neergaard Ordet — hans Udtalelse findes i Folketingstidenden Sp. 4007—11, medens Wulff havde Ordet paa Folkepartiets Vegne (F. Sp. 4011). Neergaard udtalte bl. a. . . . „De Forhold, der er paaegede i Nationalbankens Skrivelse, og som er fremhævede af den højtærede Minister, er af en saa betydningsfuld Natur, at de kan berettigede til en Forholdsregel som denne. Imidlertid har dog det Parti, som jeg tilhører, maattet stille en Betingelse for at kunne gaa til et Skridt som dette. . . . at den faste Lovordning, der nu midlertidig opgives, dog i alt Fald erstattes med nogen Myndighed og Indseende fra Rigsdagens Side med Hensyn til, hvorledes den administrativt udøves . . . vi har tilbudt den højtærede Minister to Veje, ad hvilke der efter vor Mening kunde gaas, den ene, at Rigsdagen vælger en Delegation, i hvilken de forskellige Partier skulde være repræsenterede, der sammen med Nationalbankens Direktion og den højtærede Minister under de Former og paa den Maade, man nærmere kunde enes om, skulde udøve den, naar den fri Møntningsret ophæves, saa vigtige Myndighed at fastsætte Guldprisen, den anden — og den har den højtærede Minister selv peget paa, om end ikke i den Udstrækning, vi kunde ønske —, at Ministeren kom til Tingenes Finansudvalg og forhandlede med disse, naar der skulde foretages Ændringer i Guldprisen“. Neergaard sluttede saaledes: „Vi kunde altsaa meget vel gaa begge disse Veje, men det er ikke lykkedes at opnaa nogen Overenskomst med den højtærede Minister derom, og da vi derfor ikke har kunnet enes om de Forudsætninger, hvorunder dette Lovforslag maatte kunne vedtages, om, hvad der skulde staa i den kongelige Resolution, og om, hvorledes hele Fremgangsmaaden skulde være, maa jeg tilraade mine ærede Meningsfæller at undlade at